

Sygn. akt II Ca 762/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Sędziowie:	SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Katarzyna Longa (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Bączalska

na rozprawie rozpoznał

sprawę ze skargi **H. N. i L. N.**

o wznowienie postępowania w sprawie

z powództwa **H. N. i L. N.**

przeciwko **J. Z.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 lutego 2014 roku, sygn. akt II Ca 538/13

1. odrzuca skargę o wznowienie postępowania;

2. zasadza od skarżących H. N. i L. N. na rzecz J. Z. solidarnie kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania.

SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Sławomir Krajewski SSO Katarzyna Longa

Sygn. akt II Ca 762/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2017 r. powodowie L. N. i H. N. złożyli skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie II Wydziału Cywilnego z dnia 07 lutego 2014 r. (II Ca 538/13), oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 września 2012 r. (I C 372/11), oddalającego ich powództwo przeciwko J. Z. o pozbawienie wykonalności aktu notarialnego z dnia 21 grudnia 2009 r. rep. A nr 10527/2009 zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie I Co 105/11, na mocy którego zostali zobowiązani do zapłaty na rzecz J. Z. kwoty 60.000 zł.

Skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zawartego w powyższym akcie notarialnym.

Skarżący wyjaśnili, że z ich powództwa toczyła się sprawa przeciwko J. Z. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w postaci aktu notarialnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności. Ich powództwo zostało przez Sąd I instancji oddalone, a następnie Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r. w sprawie II Ca 538/13, oddalił ich apelację.

Swoją skargę o wznowienie powyższego postępowania oparli na podstawie wskazanej w art. 403 § 2 k.p.c., to jest na twierdzeniu, że załączone do skargi dokumenty w postaci pisemnego oświadczenia J. N. z dnia 16 lutego 2016 r. wraz z klauzulą poświadczeniową i protokół rozprawy w sprawie I C 307/12 z dnia 11 stycznia 2016 r. przed Sądem Rejonowym w S. w sprawie z powództwa J. Z. przeciwko I. N. w trybie skargi pauliańskiej, stanowią nowe fakty i dowody, z których skarżący nie mogli skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogłyby mieć wpływ na wynik tamtej sprawy.

Zdaniem powodów doszło do wykrycia nowych okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mogli skorzystać, tj. istnienia pomiędzy J. Z. a J. N. porozumienia, w ramach którego została zawarta umowa przeniesienia własności nieruchomości, dla której sporządzono akt notarialny rep. A nr (...) oraz zrzeczenia się roszczenia przez J. Z. i w konsekwencji wygaśnięcia zobowiązania powodów wobec pozwanego, co zostało ujawnione w sprawie I C 307/12. W ich ocenie J. Z. w sprawie I C 307/12 miał złożyć zeznania o odmiennej treści niż w sprawie I C 372/11 i co więcej J. N. zwolnił J. Z. z długu. Powodowie zasugerowali, że według oświadczenia J. Z. bezpośrednią przyczyną dochodzenia od nich zapłaty kwoty 60.000 zł była obawa J. Z., że J. N. będzie się od niego domagał zwrotu udzielonej mu pożyczki.

Jednocześnie w oświadczeniu tym J. Z. wskazał, że gdyby otrzymał od J. N. notarialne poświadczenie, że umowa pożyczki została w całości spłacona i nie rości on sobie do niego żadnych pretensji, to wpłynęłoby to na jego decyzję co do postępowania.

W ocenie powodów ujawnienie się tej okoliczności bez wątplenia mogłoby mieć wpływ na wynik sprawy o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, bo skoro działania pozwanego były wyłącznie powodowane pozyskaniem środków na zwrot zaciągniętej u J. N. pożyczki, wówczas zasadnym byłoby przyjęcie, że zapłata ceny miałyby nastąpić wyłącznie w ramach wzajemnych rozliczeń między J. N. a J. Z.. Autor skargi skonkludował to stwierdzeniem, że pozwany zwolnił powodów z długu, a także, że J. Z. oświadczył wolę zrzeczenia się roszczenia w zamian za złożenie oświadczenia o braku jakichkolwiek żądań związanych z udzieleniem pożyczki i gdyby już wówczas takie oświadczenie zostało złożone, istniałyby podstawy ku temu, żeby sąd II instancji wydał wyrok uwzględniający apelację powodów i pozbawiający tytuł wykonawczy wykonalności, gdyż zasadnym byłoby przyjęcie, że na skutek zrzeczenia się roszczenia nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania zapłaty kwoty 60.000 zł.

Powodowie wskazali także, że okoliczności tych nie mogli skutecznie powołać w toku poprzedniego postępowania, gdyż kluczowe dla nich zeznania J. Z. miały miejsce w dniu 11 stycznia 2016 r., czyli dwa lata po zakończeniu postępowania toczącego się z ich powództwa.

Odnosząc się do terminu złożenia skargi wyjaśnili, że o tych okolicznościach dowiedzieli się w dniu 25 kwietnia 2017 r., gdyż ich córka I. N. w dniu 18 kwietnia 2017 r. odebrała od pełnomocnika dokumenty związane ze swoją sprawą, wśród których znajdowały się protokół przesłuchania J. Z. oraz oświadczenie J. N.. Od pełnomocnika natomiast dowiedzieli się, że wskazane okoliczności stanowią podstawę do wznowienia postępowania. Powodowie nadmienili również, że termin do złożenia skargi rozpoczyna bieg od dnia kiedy stało się to możliwe i decyduje o tym wiedza strony, nie zaś jej pełnomocnika.

W odpowiedzi na skargę pozwany J. Z. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował zachowanie przez

skarżących terminu trzymiesięcznego do wniesienia skargi, wskazując że zaprezentowane stanowisko w treści skargi jest mało wiarygodne, zwłaszcza że powodowie mieszkają z córką I. N. i uczestniczyli w sprawie prowadzonej przeciwko jej osobie ze skargi pauliańskiej i trudno dać wiarę, że o treści zeznań J. Z. powzięli wiedzę dopiero po roku czasu tj. w kwietniu 2017 r. Dodatkowo pozwany wskazał, że mało prawdopodobnym jest, że nie mieli wiedzy o oświadczeniu J. N. złożonym w dniu 16 lutego 2016 r. Pozwany zwrócił również uwagę, że powodowie byli reprezentowani przez tego samego pełnomocnika w postępowaniu z ich powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, nadto ten sam pełnomocnik reprezentował ich córkę w powództwie o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, stąd pod wątpliwość pozwany poddał fakt, że ten sam pełnomocnik przez rok czasu zwlekał z przekazaniem im informacji o zaistniałej podstawie do wznowienia postępowania. Podobnie pozwany za niewiarygodne uznał, że powodowie nie znali treści zeznań J. Z. i J. N..

W dalszej kolejności pozwany zwrócił uwagę, odwołując się od orzecznictwa Sądu Najwyższego, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek: wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych faktów lub dowodów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu. Zdaniem pozwanego analiza treści skargi wywiedziona przez powodów prowadzi do wniosku, że żadna z przywołanych przesłanek nie spełnia warunków przewidzianych w treści art. 403 § 2 k.p.c. i nie mogą tym samym stanowić podstawy wznowienia postępowania.

Pozwany przedstawił także ocenę nowych okoliczności, na jakie powołali się powodowie w skardze i wywiódł z tego wniosek, że nie mają one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Wyjaśnić należy, że skarga o wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia służący wzruszeniu prawomocnego orzeczenia. Podkreśla się w orzecznictwie, iż skarga o wznowienie postępowania nie ma charakteru środka kontroli prawidłowości orzeczenia, lecz stanowi jedynie procesową instytucję umożliwiającą ponowne rozpoznanie sprawy z przyczyn skonkretyzowanych w ustawie, realizuje zadania „reparacyjne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2010 r., III CZ 67/09 oraz z dnia 21 marca 2014 r., IV CZ 9/14). Tym samym z uwagi na wyjątkowość tej instytucji, przed przystąpieniem do jej merytorycznego badania konieczne jest ustalenie, czy skarga ta została wniesiona w przepisany terminie, czy jest dopuszczalna, nadto czy została oparta na ustawowej podstawie. Powyższe wynika z faktu, iż w świetle art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Innymi słowy, w ramach postępowania wstępnego sąd bada czy skarga o wznowienie postępowania została wniesiona w terminie (wynikającym z art. 407 i 408 k.p.c.), czy jest dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy jest oparta na ustawowej podstawie (art. 401 – 404 k.p.c.). Wystąpienie którejkolwiek z wymienionych w tej regulacji przeszkód oznacza obowiązek sądu odrzucenia skargi.

Tradycyjnie w ramach postępowania ze skargi o wznowienie postępowania wyróżnia się dwie fazy - postępowanie w przedmiocie dopuszczalności wznowienia postępowania i postępowanie toczące się na skutek wznowienia postępowania, mające na celu ponowne rozpoznanie sprawy. Na tym pierwszym etapie możliwe jest odrzucenie skargi, na tym drugim - jej oddalenie po wcześniejszym wznowieniu postępowania. W ramach postępowania wstępnego przed sądem na posiedzeniu niejawnym badane jest wniesienie skargi w terminie (wynikającym z art. 407 i 408 k.p.c.), dopuszczalność skargi (ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia) i oparcie jej na ustawowej podstawie. Nie jest przedmiotem badania na gruncie art. 410 k.p.c., czy podstawa wznowienia faktycznie istnieje, czy jest merytorycznie uzasadniona, lecz jedynie czy skarżący wskazał podstawę odpowiadającą jednej z określonych w kodeksie podstaw wznowienia postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1998 r., I PKN 87/98, OSNAPiUS 1999 nr 9, poz. 308; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1999 r., II UKN 417/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 254).

Analizując okoliczności przedstawione przez powodów Sąd Okręgowy przyjął, że skarga jest dopuszczalna, jako że dotyczy sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem, jednak skarga tylko pozornie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 403 § 2 k.p.c.), a także została złożona z uchybieniem terminu 3 – miesięcznego (art. 407 § 1 k.p.c.).

Z uwagi na ściśle określone twierdzenia powodów uznać należało, że podstawy wznowienia upatrują oni w przepisie art. 403 § 2 k.p.c. tj. podstawie restytucyjnej polegającej na wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powodowie nie mogli skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w przypadku oparcia skargi o wznowienie postępowania na twierdzeniu o wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, konieczne jest wykazanie, na czym miałby polegać wpływ tych nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych na wynik sprawy. W art. 403 § 2 k.p.c. chodzi o takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które dotyczą podstawy pozwu, w szczególności jego podstawy faktycznej, które uzasadniają przytoczony w pozwie stan faktyczny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 lipca 2016 r., II PZ 13/16, i z 31 marca 2016 r., IV CZ 5/16).

Uwzględniając treść art. 403 § 2 k.p.c. oraz przytoczone orzecznictwo, Sąd stwierdza, że podstawą wznowienia nie może być każdy nowy środek dowodowy, lecz tylko taki, który dotyczy przedmiotu sporu, istniał już w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, a z którego strona nie mogła skorzystać, gdyż był jej nieznany i nie został wówczas ujawniony. Dokumenty dotyczące okresu, który nie był przedmiotem prawomocnie zakończonego postępowania, nie mogą zatem stanowić podstawy wznowienia.

Nowe środki dowodowe powoływane przez skarżących powstały tymczasem już po prawomocnym zakończeniu postępowania – zeznania pozwanego zostały złożone w dacie 11 stycznia 2016 r., zaś oświadczenie przez J. N. w dniu 16 lutego 2016 r. Poza tym powoływane przez skarżących dokumenty nie mogłyby mieć żadnego wpływu na wynik sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 lutego 2014 r. wydanego w sprawie II Ca 538/13.

Dla uznania, że mamy do czynienia z podstawą wznowienia postępowania określoną w art. 403 § 2 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie tej podstawy i stwierdzenie, że doszło do późniejszego wykrycia przez skarżącego takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Nie wystarczy, że skarżący powoła się formalnie na jedną z ustawowych podstaw wznowienia. Powinien ponadto wykazać, że podstawa ta faktycznie istnieje. Dodatkowo wskazać należy, że ocena, czy określony dowód mógłby wpłynąć na wynik sprawy mieści się w zakresie badania istnienia podstawy wznowienia, ponieważ stwierdzenie, że spełnione są przesłanki z art. 403 § 2 k.p.c. jest możliwe tylko wtedy, kiedy tego rodzaju możliwe oddziaływanie faktu lub dowodu zostanie dostrzeżone (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna dnia 7 lipca 2017 r. V CZ 41/17).

Słusznie pozwany w odpowiedzi na skargę podnosi, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 in fine k.p.c., uzależniona jest od łącznego zaistnienia trzech przesłanek:

po pierwsze - wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych faktów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane;

po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz

po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu (por. m.in. innymi postanowienia z 7 kwietnia 2010 r., II PZ 8/10, z 8 czerwca 2010 r., II PZ 12/10, z 10 listopada 2010 r., II UZ 29/10, oraz postanowienie SN z 26 maja 2011 r., II UZ 11/11).

Z przywołanych przesłanek, które mają charakter kumulatywny, zaistniała wyłącznie ostatnia – powodowie na podnoszone przez nich okoliczności dowody nie mogli się powołać w poprzednim postępowaniu, gdyż one jeszcze nie istniały. Pozostałe dwie przesłanki nie zachodzą.

Jeżeli chodzi o pierwszą, podkreślenia wymaga, że podstawę wznowienia mogą stanowić tylko okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które istniały w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania. Innymi słowy, nie stanowią jej okoliczności faktyczne, które nastąpiły dopiero po chwili istotnej dla oceny czasowych granic prawomocności (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 1933 r., CII 3/33 Zb. Orz. 1934, nr II, poz. 96 i uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208). Także w wypadku środków dowodowych, które mają stanowić podstawę wznowienia, w judykaturze utrwalony jest pogląd, że konieczne jest, aby istniały one przed uprawomocnieniem się zaskarżonego orzeczenia (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z 17 maja 1934 r., C II 423/34, Głos Sądownictwa 1934, nr 12 s. 938 i postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1975 r., III PZ 4/75, OSNCP 1976, nr 2, poz. 38, i z 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3 - 4, poz. 48).

Powyższe przesłanki wyznaczają jednocześnie zakres wstępnej kontroli formalnej, dokonywanej na podstawie art. 410 k.p.c., która może prowadzić do odrzucenia skargi o wznowienie w razie stwierdzenia, że przytoczone w niej okoliczności nie mieszczą się w ustawowej podstawie wznowienia. Merytoryczna ocena wpływu tych okoliczności lub środków dowodowych na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia wchodzi natomiast w zakres orzekania o skardze podczas jej rozpoznania co do istoty.

Nie dość, że dokumenty na które powołują się skarżący nie istniały w momencie prawomocnego rozpoznania sprawy, to po wtóre nie zachodzi druga z przywołanych wyżej przesłanek - powodowie nie potrafili precyzyjnie wskazać jakie miałyby osiągnąć skutek dla ich powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności przywołane okoliczności i dowody. .

W ocenie pozwanych zwolnienie J. Z. przez J. N. z długu oznacza, że pozwany zwolnił powodów z długu, a także, że J. Z. oświadczył wolę zrzeczenia się roszczenia a dalej, że na skutek zrzeczenia się roszczenia nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania zapłaty kwoty 60.000 zł. Tak, oczywiście w dużym uproszczeniu, można opisać aktualne stanowisko powodów.

W stanowisku tym powodowie przywołują co najmniej kilka instytucji zarówno prawa materialnego, jak i procesowego, których Sąd w przedstawionych dokumentach i okolicznościach przywołanych przez powodów nie dostrzega. Do wygaśnięcia zobowiązania dochodzi na skutek m.in. wykonania zobowiązania (art. 451 k.c.), świadczenia w miejsce wypełnienia – datio in solutum (art. 453 k.c.), potrącenia (art. 498 k.c.), odnowienia (art. 506 k.c.), niemożliwości świadczenia, za którą dłużnik nie odpowiada (art. 475 k.c.), zwolnienia z długu (art. 508 k.c.). Tylko pobieżna analiza przedstawionych przez powodów okoliczności nie daje podstaw do sformułowania wniosku, że zobowiązanie powodów wygasło. Trudno także w zachowaniu pozwanego, który składa zeznania w dniu 11 stycznia 2016 r. a w szczególności w jego oświadczeniu: "Gdybym otrzymał od J. N. notarialne potwierdzenie, że umowa pożyczki została w całości spłacona i nie rości sobie on do mnie żadnych pretensji to oczywiście wpłynęłoby na moją decyzję co do niniejszego postępowania. Zażądałbym tylko zwrotu kosztów tej sprawy" upatrywać zrzeczenia się roszczenia. Już pomijając spory doktrynalne jakie skutki wywołuje oświadczenie o zrzeczeniu się roszczenia w postępowaniu cywilnym, która to kwestia jest bardzo problematyczna, stwierdzić należy że brak podstaw by utożsamiać je ze zwolnieniem z długu w tej konkretnej sprawie. Owszem co do zasady podkreśla się, że najczęściej w doktrynie i orzecnictwie oświadczeniu o zrzeczeniu się roszczenia przypisuje się trzy skutki:

- 1)powstanie negatywnej przesłanki procesowej (stanowisko procesowe),
- 2)powstanie zobowiązania (roszczenia) naturalnego (niezupełnego),
- 3)wygaśnięcie zobowiązania na skutek zwolnienia z długu (stanowisko materialne).

Niemniej jednak z okoliczności przywołanych przez powodów nie sposób wyprowadzić wniosku, że pozwany zrzekł się roszczenia. Przypomnieć należy, że oświadczenie, do którego powodowie się odwołują, zostało złożone w sprawie

ze skargi pauliańskiej zainicjowanej przez pozwanego J. Z. przeciwko córce powodów. Co więcej dalszy przebieg tego postępowania wskazuje, że nawet Sąd orzekający w tej sprawie nie potraktował oświadczenia J. Z. jako zrzeczenia się roszczenia. Sprawa została rozpoznana merytorycznie a dokonana ocena doprowadziła Sąd do przekonania, że nie zaistniały wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej.

Podkreślić także za Sądem Najwyższym (wyrok z dnia 26 października 2017 r. II CSK 46/17) należy, że stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Powszechnie aprobowana w orzecznictwie i piśmiennictwie wykładnia tej normy wskazuje, że chodzi tu o takie istniejące podczas poprzedniego postępowania i nie ujawnione wówczas fakty, wykazane następnie załączonymi do skargi o wznowienie dowodami, których znajomość przez sąd orzekający mogłaby doprowadzić do innego rozstrzygnięcia, w szczególności dlatego, że poczynione w poprzedniej sprawie ustalenia okazałyby się wadliwe lub niepełne.

Przy czym z całą stanowczością wskazać trzeba, że każdorazowo to stanowisko odnosi się do dowodów, czy okoliczności faktycznych wówczas istniejących, lecz nieznanych stronom, ale także do dowodów, których w czasie poprzedniego postępowania nie można było powołać, gdyż dopiero po jego zakończeniu pojawiła się możliwość ich przeprowadzenia.

Sąd Odwoławczy ma także zastrzeżenia, co do twierdzeń powodów odnośnie dochowania przez nich terminu do wniesienia skargi. Podzielenie zaprezentowanego przez nich poglądu, oznaczało by że środek ten nie jest terminowy. Wprowadzenie bariery 3 –miesięcznej miało na celu zapewnienie stabilności stanu prawnego, zaistniałego na podstawie prawomocnym orzeczeń. Zupełnie niewiarygodne są twierdzenia, że powodowie pozyskali wiedzę o tych okolicznościach dopiero w kwietniu 2017 r. Takie przedstawienie sprawy, że na podstawie dokumentów pozyskanych przez ich córkę od pełnomocnika w dniu 18 kwietnia 2017 r., powodowie dowiedzieli się o treści zeznań pozwanego, jak i oświadczeniu J. N., pozwala na swobodne manipulowanie rozpoczęciem biegu terminu 3 miesięcznego do wniesienia skargi. Sprawa I C 757/12 zakończyła się 13 grudnia 2016 r., o czym powodowie musieli mieć wiedzę, podobnie jak i o przebiegu całego postępowania. Nie bez znaczenia dla tej oceny pozostaje okoliczność, że we wszystkich postępowaniach Państwo N. są reprezentowani przez tego samego pełnomocnika.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy, mając na uwadze, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi, uznał, że skarga powodów nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. W przywołanych okolicznościach skargę należało odrzucić na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w sentencji postanowienia.

Marginalnie Sąd zwraca uwagę na prekluzję, z jaką mamy do czynienia w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 843 § 3 k.p.c.).

Uwzględniając wniosek pozwanego, który ustosunkował się do skargi, należało zasądzić od skarżących H. N. i L. N. na rzecz uczestnika J. Z. solidarnie kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania, uwzględniając zakreśloną przez nich wartość przedmiotu sporu na 60.000 zł i okoliczność, że pozwany reprezentowany był przez zawodowego pełnomocnika. Koszty zostały ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Sławomir Krajewski SSO Katarzyna Longa